

Arrest

nr. 274 045 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt het Belgische grondgebied op 28 april 2019. Zij is in het bezit van haar paspoort voorzien van een door de Duitse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum.

1.2. Verzoekster treedt op 18 november 2019 in België in het huwelijk met de heer A.H., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.3. Op 7 januari 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Omwille van het overlijden van haar echtgenoot op 19 maart 2020, wordt inzake deze aanvraag op 29 juni 2020 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 30 oktober 2020 met nummer 243 557 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Bij schrijven van 3 december 2020 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 januari 2022 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

1.5. Eveneens op 24 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“mevrouw,

Naam, voornaam: [H.,M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht no de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoeker verweten dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Hij wijst erop dat verzoekster niet in

het bezit is van een geldig visum. Om deze reden wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Verzoekster krijgt een termijn van 30 dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Er dient verder te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre verzoekster een motivering verwachtte inzake de artikelen 40bis en 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat deze artikelen handelen over de gezinshereniging met een Unieburger. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster actueel nog een gezinslid is van een Unieburger. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder inzake deze bepalingen een onderzoek had moeten voeren en/of hierover had moeten motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn eerste lid als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Verzoekster betwist het motief niet dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat zij niet in bezit is van een geldig visum.

Verzoekster stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen in haar dossier en abstractie maakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Zij verduidelijkt evenwel niet met welke elementen en specifieke omstandigheden verweerder geen afdoende rekening heeft gehouden. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het bestreden bevel pas werd afgegeven nadat

verweerder een beslissing had genomen inzake verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald nadat hij had vastgesteld dat deze niet op ontvankelijke wijze in België was ingediend. Verzoekster had bij het indienen van deze aanvraag de mogelijkheid om alle nuttige elementen in te roepen die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om vanuit dit land bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, wat de normale procedure is. De door haar ingeroepen elementen werden evenwel niet aanvaard. In dit verband merkt de Raad nog op dat het bestreden bevel enkel tot gevolg heeft dat verzoekster in de huidige omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, zonder dat dit haar verhindert om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Bijgevolg blijkt niet dat zich bij de afgifte van het bestreden bevel noodzakelijkerwijze nog een ruimer onderzoek opdrong dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Door enkel op zeer algemene wijze te stellen dat er bepaalde elementen zijn, alsook specifieke omstandigheden, waarmee geen rekening werd gehouden, zonder deze enigszins te verduidelijken of te concretiseren, kan verzoekster het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet nietig doen verklaren.

Verzoekster beperkt zich verder tot het uiten van zeer algemene stellingen als zou verweerder lichtzinnig hebben gehandeld of als zou hij tot zijn conclusie zijn gekomen op basis van een incorrecte interpretatie van de feitelijke omstandigheden. Zij blijft evenwel in gebreke een en ander concreet aan te tonen.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of op een kennelijk onredelijke beoordeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster gehuwd was met de heer [H.]. De echtgenoot van verzoeker is inderdaad na minder dan een halfjaar huwelijk overleden, doch de verwerende partij verliest uit het oog dat zij voordien reeds een relatie onderhielden. Voor verzoeker is het van belang dat zij op hetzelfde grondgebied kan verblijven als haar vooroverleden echtgenoot. Ze wenst immers zijn graf nog kunnen bezoeken. Het is allerm minst afdoende dat zij middels visa tijdelijke verblijven zou bekomen, temeer gezien haar frequente bezoeken aan haar echtgenoot zijn laatste rustplaats.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Langue en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster zijn leven in België opgebouwd.

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel.”

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar overleden echtgenoot. Zij voert aan dat *“het van belang is dat zij op hetzelfde grondgebied kan verblijven als haar vooroverleden echtgenoot”*. Zij stelt dat zij het graf van haar echtgenoot regelmatig wenst te kunnen bezoeken en dat het niet afdoende is dat zij middels visa tijdelijke verblijven zou verkrijgen.

Hoewel er niet wordt betwist dat verzoekster en haar overleden echtgenoot een beschermenswaardig gezinsleven hadden, kan actueel ingevolge het overlijden van de echtgenoot in maart 2020 niet langer worden gesproken van een effectief beleefd gezinsleven. Verzoekster kan niet voorhouden nog een effectief beleefde gezinssituatie te onderhouden met een overleden persoon. Er kan begrip worden opgebracht voor verzoeksters situatie en haar rouwproces, maar hiermee kan zij nog niet aantonen dat enig actueel gezinsleven in België in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

Voor zover een en ander maakt dat verzoekster wel bepaalde beschermenswaardige persoonlijke belangen heeft op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop dat in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een (tijdelijke) verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad wijst op de volgende beoordeling in de voorafgaand aan het bestreden bevel genomen beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard:

“[...] Betrokkene haalt aan dat zij het psychologische contact met haar overleden echtgenoot niet wil verbreken, dat zij zijn stoffelijke resten niet wenst achter te laten en dat zijn noch psychisch noch fysisch van hem gescheiden kan worden. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt, kan haar zeer korte huwelijk niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat haar echtgenoot ook effectief in België begraven werd, aangezien zij geen bewijs van grafconcessie voorlegt.

Verder haalt betrokkene nog aan dat ze en haar echtgenoot beiden van Armeense origine zijn, met een bijzondere cultuur met respect voor de overledenen. Dat volgens de Armeense cultuur en godsdienst, het graf tijdens de Kersvakantie en Pasen hun overleden worden herdacht. Ook hier kan er begrip opgebracht worden voor het rouwproces dat betrokkene doormaakt. Doch kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beschikt steeds over de mogelijkheid om in het land van

herkomst een visum te verkrijgen voor kort verblijf om zo de mogelijkheid te hebben om het graf van haar overleden echtgenoot periodiek te komen bezoeken.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat het “*allerminst afdoende*” is dat zij middels een visum voor kort verblijf naar België zou kunnen komen, nu zij het graf van haar echtgenoot regelmatig bezoekt. Verweerder gaf evenwel aan dat verzoekster met een visum kort verblijf wel degelijk de mogelijkheid heeft om het graf van haar echtgenoot periodiek te komen bezoeken, wat zij niet weerlegt. Zij laat na om te concretiseren waarom dit in haar situatie niet afdoende zou zijn. Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat verweerder duidelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk in België is begraven en dat verzoekster ook bij haar verzoekschrift hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorlegt.

Inzake het privéleven beperkt verzoekster zich voor het overige tot een blote bewering dat zij hier het centrum van haar belangen heeft, gelet op de duur van haar verblijf in België, haar lokale verankering en haar integratie. Zij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale of economische banden die zij hier zou hebben opgebouwd en laat na om haar beweringen te staven. Zelfs voor zover zij hier een zeker sociaal netwerk heeft, toont zij nog niet aan dat zij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Verzoekster toont niet aan dat de verplichting om in de actuele omstandigheden het Belgische grondgebied te moeten verlaten, met de mogelijkheid terug te kunnen keren van zodra zij hiervoor de nodige toelating of machtiging heeft verkregen vanuit haar land van herkomst, een disproportionele inmenging uitmaakt in haar privéleven. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië is uitgesloten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

dhr. T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS